

часів. Вона свідчить про неабиякий талант автора до педагогічної діяльності, його ерудованість, бачення різностороннього розвитку у формуванні музикантів, акцентує на важливості з самого початку навчання виховувати молодь у правильному виконавському руслі. Сам автор зазначив, що тільки час може дати відповідь, чи потрібна його методична праця. Л. Моцарт в «Досвіді ґрунтовної скрипкової школи» деталізував маловідомі та недостатньо досліджені факти, які стосуються генези старовинних скрипкових інструментів. Автор опирається на давні джерела і допомагає краще формувати музично-теоретичні знання та професійні навички гри на скрипці. Як показав досвід, як за життя автора, так і надалі ця праця залишається цінним навчальним посібником з скрипкового виконавства.

ЛІТЕРАТУРА

1. Горак Я. Постать і творчість В. А. Моцарта в музикознавчих матеріалах П. Бажанського, А. Вахнянина та В. Матюка / Я. Горак // Вольфганг Амадей Моцарт: погляд з ХХІ сторіччя : Наукові збірки ЛДМА ім. М. В. Лисенка. – Львів : СПОЛОМ, 2006. – Вип. 13. – С. 87–98.
2. Gafuri F. Theorica Mufikae / F. Gafuri. – Mediolani : Impreas, 1492. – Lib. I. Cap. 8.
3. Mozart L. Versuch einer gründlichen Violinschule / L. Mozart. – Augsburg : Gedruckt bei Johan Jacob Lotter, 1756.
4. Philosophica M. Mufikae fpeculativae / M. Philosophica – Basileae : Imprefs, 1508. – Lib. 5. Tract. I. Cap. 3.
5. Tevo Z. Nel fuo Mufico Teftore / Z. Tevo. – Venezia, 1706. – P. 2 C.7 Pag. 10 Stamp.

УДК 78.072+7.03

О. С. СМОЛЯК

ЗБІРНИК ЙОСИФА РОЗДОЛЬСЬКОГО-СТАНІСЛАВА ЛЮДКЕВИЧА «ГАЛИЦЬКО-РУСЬКІ НАРОДНІ МЕЛОДІЇ» ТА ЙОГО ОЦІНКА УКРАЇНСЬКИМИ ВЧЕНИМИ

У статті звернено увагу на новаторські принципи, застосовані Й. Роздольським і С. Людкевичем при систематизації та транскрибуванні збірника «Галицько-руські народні мелодії». Розглянуто способи транскрипції пісенного матеріалу, використані С. Людкевичем у збірнику «Галицько-руські народні мелодії». Подано матеріал, пов'язаний з оцінкою українських і зарубіжних вчених-фольклористів, який був опублікований після виходу збірника.

Ключові слова: Й. Роздольський, С. Людкевич, галицько-руські народні мелодії, систематизація, транскрипція, пісенний матеріал.

О. С. СМОЛЯК

СБОРНИК ИОСИФА РОЗДОЛЬСКОГО-СТАНИСЛАВА ЛЮДКЕВИЧА «ГАЛИЦКО-РУСЬКИЕ НАРОДНЫЕ МЕЛОДИИ» И ЕГО ОЦЕНКА УКРАИНСКИМИ И ЗАРУБЕЖНЫМИ УЧЕНЫМИ

В статье обращено внимание на новаторские принципы, использованные И. Роздольским и С. Людкевичем при систематизации и транскрипции сборника «Галицко-руские народные мелодии». Рассмотрено способы транскрипции песенного материала, использованные С. Людкевичем в сборнике «Галицко-руские народные мелодии». Подано материал, связанный с оценкой украинских и зарубежных ученых-фольклористов, который был опубликован после выхода сборника.

Ключевые слова: И. Роздольский, С. Людкевич, галицко-руские народные мелодии, систематизация, транскрипция, песенный материал.

JOSEPH ROZDOLSKYI'S AND STANISLAV LIUDKEVYCH'S «GALICIA AND RUSSIA FOLK MELODIES» COLLECTION AND ITS ASSESSMENT BY UKRAINIAN SCHOLARS

The article is focused upon the fact that Joseph Rozdolskyi's and Stanislav Liudkevych's «Galicia and Russia folk melodies» collection which was published in the Shevchenko Scientific Society publishing house in 1906–1908 is an innovative phenomenon in the history of the Ukrainian musical study of folklore. Being its compiling editor, S. Liudkevych practically used his own culture and genre folk song folklore system which is based on its functions in folk's lives and the conditions under which it is used. The photographical (maximally exact) way of folk songs transcription was for the first time used in the collection. Song material systematisation is based upon the structural principle, i.e. typical nature of the lyrics and melody which made it possible to most precisely identify the melotypology of this or that song genre. By that time the whole song material has been systematised according to the literary principle which was based on the song plot and its sense filling (if it was justified in oral folklore, then it was beyond the borders of structural typology and functioning in musical one).

The main emphasis in «Galicia and Russia folk melodies» collection is put upon the structural typology which is based upon the rhythmical poem and melody structure model. Such a systematisation principle made it possible to look at a folk song not only from the point of view of its sense filling but also of its genre and typology features. Actually, such a musical folklore systematisation principle was the reason for «Galicia and Russia folk melodies» collection to become one of the main European ethnomusicological collections.

Attention is paid to the fact that a number of innovatory signs in folk melodies transcribing has been used in Joseph Rozdolskyi's and Stanislav Liudkevych's «Galicia and Russia folk melodies» collection. For instance, the time segmentation has been made based upon song time segmentation but not upon the downbeat and backbeat principle as while singing folk songs the accentuation can in no way be heard and serve as a principle for the time identification. Besides, S. Liudkevych was the first among the Ukrainian transcribers to use the glissando sign and variation differences in melodies and to pay attention to tempo signs usage necessity, absolute height while singing, reduction of the transcriptions to the medium modes etc.

It has been specified that due to the innovatory approaches in folk melodies compiling and transcribing Joseph Rozdolskyi's and Stanislav Liudkevych's «Galicia and Russia folk melodies» collection had been highly estimated by Ukrainian and foreign folklore specialists and ethnomusicologists. In his collection review I. Franko mentioned that it was a valuable beginning in the history of national music. K. Kvitka's evaluation of the collection was ambiguous. After the collection had been published he called it a dry and cheerless work because of the accepted material classification. However, almost in 20 years his assessment changed dramatically. He called Joseph Rozdolskyi's and Stanislav Liudkevych's «Galicia and Russia folk melodies» collection an example of rhythmical systematisation in compiling melodies and regretted having not used this principle in compiling his «Ukrainian folk melodies» collection published in 1922.

Joseph Rozdolskyi's and Stanislav Liudkevych's «Galicia and Russia folk melodies» collection was highly estimated by F. Kolessa in his First Ukrainian enlightenment and economy congress report in 1909 in Lviv. The scholar considered the collection to be the fullest edition among the already published ones.

The Hungarian scholar and folklore specialist Ya. Shepredi has also highly evaluated Joseph Rozdolskyi's and Stanislav Liudkevych's collection. He praised the selected and systematised according to the new principle song material and encouraged the Hungarians to get acquainted with the Ukrainian folklore better. He encouraged the Hungarian folklore specialists to systematise and to transcribe the local song material according to the S. Liudkevych's principle.

Key words: Joseph Rozdolskyi, Stanislav Liudkevych, Galicia and Russia folk melodies, systematisation, transcription, song material.

В історії української музичної фольклористики важливе місце займають ті видання, які до сьогодні не втратили своєї наукової цінності й отримали широкий резонанс серед етномузикологів та збирачів народнопісенних творів. До таких насамперед належить збірник Й. Роздольського-С. Людкевича «Галицько-руські народні мелодії», що вийшов у двох частинах у 1906–1908 роках. На відміну від ряду тогочасних збірників народних пісень він відрізняється концепцією культуро-жанрової системи, яка покладена в основу його систематизації музичного фольклору, та новаторськими методами, використаними під час транскрибування пісенного матеріалу. Такого роду новації дали підставу цьому збірнику започаткувати новий (науковий) період в історії української музичної фольклористики як етномузикознавчої дисципліни. Ця фундаментальна праця дала привід поставити Роздольського і Людкевича в ряд провідних європейських фольклористів першої половини ХХ століття. До цього видання ввійшло 1540 народних мелодій, записаних в багатьох місцевостях Галичини. Значна кількість пісенного матеріалу була записана на теренах Західного Поділля – малій батьківщині видатного фольклориста Й. Роздольського.

Досліджувати історію записів та транскрибування пісенного матеріалу до збірника «Галицько-руські народні мелодії» українські вчені-фольклористи та етномузикологи почали зразу після виходу його у світ (І. Франко, К. Квітка, Ф. Колесса), але їхні зауваги мали рецензійний характер. Й лише в період утворення держави Україна збірник «Галицько-руські народні мелодії» почав привертати увагу нового покоління дослідників. Ним зацікавилися вчені-фольклористи та етномузикологи Ю. Сливинський, Б. Луканюк, О. Смоляк, І. Довгалюк, Л. Кушлик, М. Мишанич та ін. Вони зокрема звертали увагу на основні методико-транскрипційні позначення та систематизаційні принципи поданого у збірнику «Галицько-руські народні мелодії» матеріалу, менше вдаючись до його оцінки з точки зору сучасних методологій і методик.

Мета статті – звернути увагу на новаторські принципи, застосовані Й. Роздольським та С. Людкевичем при упорядкуванні та транскрибуванні збірника «Галицько-руські народні мелодії» та подати оцінки українських і зарубіжних учених-фольклористів, що були опубліковані після його виходу у світ.

Збірник Й. Роздольського-С. Людкевича «Галицько-руські народні мелодії», що побачив світ у видавництві Наукового товариства ім. Шевченка в 1906–1908 роках, – це новаторське явище в історії української музичної фольклористики. Адже у ньому С. Людкевич як редактор-упорядник вперше використав і втілював у практику власну культуро-жанрову систему народнопісенного фольклору, побудовану на його функції в житті народу та обставинах, при яких він виконується. У збірнику вперше використано фотографічний (максимально точний) спосіб транскрипції народних пісень. В основу систематизації пісенного матеріалу покладено структурний принцип – типічність пісенного вірша і мелодії, що дало можливість максимально визначити мелотипологію того чи іншого пісенного жанру. Адже до цього часу весь пісенний матеріал систематизувався за літературознавчим принципом, в основу якого було покладено сюжет пісні та його смислове наповнення (якщо останній був оправданий у словесному фольклорі, то в музичному він не виходив за рамки структурної типології та функціонування).

У збірнику «Галицько-руські народні мелодії» основний акцент зроблено на структурну типологію, в основу якої покладено модель ритмічної будови вірша і мелодії. Такий принцип систематизації дав можливість поглянути на народну пісню не лише з точки зору її змістового наповнення, а й на жанрово-типологічні її ознаки. Власне такий принцип систематизації музичного фольклору став підставою для виведення збірника «Галицько-руські народні мелодії» в перший ряд європейських етномузикологічних видань.

До збірника Й. Роздольського-С. Людкевича «Галицько-руські народні мелодії» увійшла 1541 мелодія¹, а не 1526, як зазначено у деяких оглядових статтях дослідників

¹ Уважно переглянувши порядкову нумерацію збірника, ми виявили деякі неточності. А саме: 16 пісенних зразків позбавлені усякого цифрування і виступають як варіанти до розміщених вище мелодій, хоча 13 із них утворюють віддалену спорідненість до попередніх і представляють інші

народнопісенної творчості С. Людкевича і Й. Роздольського (до речі, увесь народнопісенний матеріал записаний на території Галичини – від надзбручанських земель до Західних Карпат у 1900–1902 роках). Репрезентований у збірнику фольклорний матеріал зафіксовано у 59-х селах і містечках, охоплених 21 повітом Галичини. Це доволі обширна територія, яка до цього часу в такому обсязі мало обстежена.

На відміну від попередніх фольклорних видань, укладених за тематичним принципом, збірнику Й. Роздольського-С. Людкевича притаманний новаторський підхід у впорядкуванні матеріалу. Упорядники збірника при його систематизації взяли за основу єдність мелодії і тексту, зазначаючи, що «... з приводу упорядкування пісень за текстами легко зрозуміти, що така засада часто стає в практиці поверхова і одностороння, бо коли основою поділу мусить бути типічність пісень, то на неї в рівній мірі складається текст і мелодійна форма пісні, – два нерозлучні її елементи» [2. – Т. 21, с. 10]. Отже, збірник «Галицько-руські народні мелодії» укладений за жанровими параметрами, наріжним каменем якого є типологічний принцип. Групування пісень у ньому було проведене за ритмічними типами вірша і строфи. Адже принцип класифікації пісень за їх ритмоструктурними ознаками, запропонований фінським ученим І. Кроном [13, с. 643–646], став актуальним на той час і дістав широке практичне застосування у музичній фольклористиці. Зокрема, в українському етномузикознавстві підхід до ритміки українських народних пісень як до основи упорядкування матеріалу мав свої передумови і був підготовлений фундаментальними працями О. Потебні [9], П. Сокальського [10]. У 1906 році, після позитивного відгуку І. Франка, побачила світ праця Ф. Колесси «Ритміка українських народних пісень» [4], центральними розділами якої було вчення про музично-синтаксичну стопу (пісенне коліно) та класифікація пісенних типів вірша і строфи за їхніми ритмічними ознаками. Така концепція у впорядкуванні пісенного фольклору вперше практично була втілена у збірнику Й. Роздольського-С. Людкевича «Галицько-руські народні мелодії».

С. Людкевич при редагуванні пісенного матеріалу знав, що всяка класифікація і систематизація мелодій – справа надзвичайно складна, наголошуючи на цьому у вступній статті до збірника: «... спершу при самім почині своєї роботи задумав я порядкувати пісні на основі мелодичного строю, починаючи з 2-тонних до таких, яких звукоряд переходить кварту, квінту, октаву і т. д. До того склонювала мене думка про теорію повставання мелодії на основі розширювання звукоряду (Сокальський). Але невдовзі пересвідчився я серед роботи, що таке порядкування спровало би крайню сумішку форм пісенних, бо звукоряд тепер у поодиноких випадках являється часто чимось випадковим, а творення та перетворювання форм виступає далеко виразніше і наглядніше на тлі елементу ритмічного, ніж виключно в тональній структурі» [2. – Т. 21, с. 5]. Цей метод, глибоко опертий на аналітичну основу, значно підніс наукову вартість збірника. Він полегшує користування зібраним матеріалом, дає можливість швидкої орієнтації в ньому, визначає і підкреслює типові ознаки пісень та дає підставу до науково-порівняльного дослідження.

Весь матеріал збірника поділений укладачами на 4 основні групи: у першій групі представлено обрядові пісні (1–216), в якій представлені весільні, обжинкові, колядки та щедрівки, гагілки та веснянки; у другій групі поміщені звичайні пісні (217–1018) – суспільно-історичні, балади, любовні, сімейні, колискові; третю групу складають танкові і споріднені з ними пісні (1019–1211) і четверта група представлена піснями напливовими, що складаються із набожних (дідівських), пісень напівписьменного походження, пісень народного польського походження (1301–1415). У кінці збірника окремо подані лемківські пісні (1416–1506) та додаток (1507–1526). У кожному із вище названих розділів проведено систематизацію пісень за типами вірша і строфи. У групі «звичайних пісень» вірші поділені на ізосилабічні та гетеросилабічні.

субтрадиції. Ми зауважили, що порядковий номер 670 використаний двічі, а також не збережена чітка послідовність в нумерації при переході від закінчення першої частини до початку другої (перша частина закінчується 731 номером, а друга розпочинається 733).

Редагування пісенного матеріалу властиве новаторськими на той час методичними та технічними позначеннями (деякі із них актуальні і в сучасному транскрибуванні). Цікаві спостереження в зв'язку із фіксацією народної пісні С. Людкевич відзначив у передмові: «... народну пісню взагалі майже неможливо зовсім вірно і точно передати на нотний папір, що вона в своїх мелодичних і ритмічних основах має багато прикмет не вповні відповідних до модерних нотних шаблонів так, що вже записуванням пісні в нашу нотну систему затираємо її характеристичні признаки, заміняємо її лице» [2. – Т. 21, с. 5]. Ще одна перешкода, яка не дає можливості повною мірою транскрибувати народну пісню, це та, як зазначав упорядник; що «...народні співаки співають пісню «природними тонами», тим часом, як наша нотна система знає тільки «темперовану» скалю, якої деякі тони незначно різняться від природних висотою» [2. – Т. 21, с. 6]. С. Людкевич як тонкий аналітик не безпідставно зазначав, що ці неузгодження виявляються насамперед в інтервалах кварта в мінорних звукорядах, де вона вчувається то як чиста, то як збільшена, у несталій терції, яку в багатьох пізніших фольклористичних роботах іменовано нейтральною.

Автор передмови до збірника «Галицько-руські народні мелодії» одним із перших підмітив деякі стильові відмінності пісень Лівобережжя, наголосивши на цьому, що «... українські пісні виявляють вищий, культурніший ступінь розвою музики народної, ніж галицькі, а тим самим український племінний елемент являється музикальнішим від галицького» [2. – Т. 21, с. 15], але підкресливши, що «... галицькі мелодії... творитимуть цікавий матеріал для пильних збирачів і дослідників «первісних» народних мелодій...» [2. – Т. 21, с. 15]. С. Людкевич, виходячи із аналізу пропонованого матеріалу, спостеріг асиміляційні процеси, що відбуваються у фольклорі у зв'язку з полонізацією та онімечуванням. Будучи далеким від ідей окремішності, засудження чужорідних впливів, він зазначав, що «народ галицько-руський потрапить влучно усвоїти у своїй творчості і смакові всякі кращі культурні впливи, і перетворити їх зовсім оригінально» [2. – Т. 21, с. 18].

У збірнику Й. Роздольського-С. Людкевича вперше серед збірників українських народних пісень з великою скрупульозністю при основній мелодії зазначені варіаційні відміни, яких є значна кількість при деяких зразках. Це вказує на варіаційну природу українських народних пісень під час їхнього виконання.

Серед пісенного матеріалу подані дві пісні, виконувані двома співаками на два голоси. Вони є першими фіксованими зразками, які репрезентують стильові особливості народного багатоголосся західних областей України того часу.

У передмові упорядник один із перших в українській музичній фольклористиці загострив увагу на нотації інтонаційно-ладової будови народних пісень. Він рекомендував виходити із того звукоряду, який фактично виступає в народній пісні, і відповідно виставляти ключові знаки. Там же С. Людкевич відстоював і точність передачі темпу й абсолютної висоти інтонування пісні, виконуваної інформатором (хоча у більшій частині пропонованого матеріалу через недосконалість звукозаписуючої апаратури він цих позначень не застосовував). З цього приводу він зазначав: «... вірне записування безоглядної висоти співаних мелодій може бути добрим показником голосового регістру у нашого народу. Вага докладного означення темпу лежить у тім, що поняття темпу містить у собі звичайно означення характеру пісні» [2. – Т. 21, с. 9]. Але жодної з цих умов упорядник не зміг дотриматися через недосконалість фонографа та позбавлення можливості особистого спілкування із інформаторами (весь пісенний матеріал записав Й. Роздольський). Зате значення фіксації темпу й абсолютної висоти у відтворенні народної пісні на той час у методичній літературі було явним випередженням наукових вимог порівняно з багатьма сучасниками С. Людкевича. Особлива новизна використаних у збірнику методик полягає в тонкому підміненні і фіксації багатой мелізматичної і глісандування, які так характерні для місцевої виконавської манери, і які дають цінний матеріал для зіставлення із варіантами наступних фольклорних верств.

Попри значну наукову вартісність збірнику Й. Роздольського-С. Людкевича не позбавлений і деяких методичних огріхів. Зокрема не зовсім аргументовано упорядник підійшов до принципу в поділі пісенної мелодії на такти. Він використовував тактові лінії тільки після словесних періодів-цезур. Але якщо такий метод більш-менш відповідає пісням,

що виконуються у говірковому характері, то у піснях із розвиненою і чіткою моторикою такий спосіб поділу на такти не є виправданим.

Збірник «Галицько-руські народні мелодії» є неповним у зв'язку з відсутністю текстів пісень, які, як зазначалося на одному із засідань етнографічної комісії Наукового товариства ім. Шевченка, «із-за відсутності паперу планувалися бути виданими окремим томом» [12, с. 11].

Значну допомогу С. Людкевичу та Й. Роздольському у підготовці збірника надавали І. Франко та В. Гнатюк. З цього приводу у статті «Іван Франко і музика» С. Людкевич згадував, як у 1905–1907 роках під час редагування збірника «Галицько-руські народні мелодії» він звернувся з проектом щодо групування пісенного матеріалу до І. Франка. І замість відстоювання традиційного принципу у відборі народних пісень за тематичним принципом І. Франко не тільки схвалив план групування за мелодикоритмічною структурою, але й намалював чітку схему відношення текстової тематики до мелодикоритмічної сфери пісень. Там же І. Франко підкреслив, що «... пісні зв'язані з обрядовим культом, як веснянки, весільні ладкання, колядки, похоронні голосіння, а також такі жанри, як дитячі ігрові та колискові пісні, утворили свою специфічну ритмічно-тональну структуру, не подібну до інших побутових пісень, і їх, очевидно, можна і треба виділяти в окремі групи, натомість усі інші побутові пісні (любовні, сімейні, балади, жартівливі) слід групувати не за змістом тексту, а за музично-тональною структурою, бо тут текст не може бути вирішальним критерієм, тут до однієї мелодійної структури підташовуються тексти різного змісту, і навпаки – до того самого підбираються різні, неподібні мелодії. Тут мірилом групування мусить стати виключно музично-ритмічна і тональна форми» [5, с. 199–200].

У розмові про упорядкування збірника, як згадував С. Людкевич, І. Франко висловив ряд цікавих і глибоких спостережень над музичними особливостями різних жанрів і тим самим дав можливість зрозуміти не одне питання, яке до цього часу для упорядника було не зовсім осмисленим. Отже, з впевненістю можна констатувати, що вище зазначені принципи в упорядкуванні музичного фольклору, на яких був побудований збірник «Галицько-руські народні мелодії», не належали до винаходу одного редактора, а були узагальненням колективної думки членів етнографічної комісії НТШ, у склад якої входили І. Франко, В. Гнатюк, Ф. Колесса і їх причетність до появи збірника, як видно зі спогадів С. Людкевича, була незаперечна.

Значення ритмічної концепції і принципів мелодичної типології для впорядкування пісенного матеріалу у збірнику було оцінено етномузикознавцями неоднозначно. Якщо І. Франко у рецензії на збірник зазначав, що «... се цінний початок в історії національної музики» [11, с. 178], то К. Квітка під псевдонімом Т. Борейко зауважив: «... найбільша прикмета аскетизму в труді Людкевича се те, що Людкевич в значній мірі добровільно зробив свою роботу сухою та безвідрадною для себе, а саме через прийняту класифікацію матеріалу... Через те маємо у збірнику Людкевича поміж нумерами найвищого інтересу і довгі нудні рядки безбарвних варіантів» [1, с. 15]. Хоча у листі з Євпаторії 26 травня 1908 року до В. Гнатюка він зазначав: «... після видання «Галицько-руських мелодій» я вважаю д. Людкевича за найзначнішого нашого музикального етнографа, і коли б він згодився поїхати в екскурсію, я б віддав йому субсидію без жодного вагання...» [7, с. 16]. З часом погляди К. Квітки на систематизацію, запропоновану у збірнику «Галицько-руські народні мелодії», докорінно змінилися. На це вказують деякі його розвідки про ритміку народних пісень та особисті зізнання, зафіксовані у листі до Ф. Колесси від 11 червня 1923 року, де він зазначав: «... я дуже шкодую пост фактум, що не додержував ритмічної систематизації в порядкуванні мелодій (свого збірника, виданого в 1922 р. – О. С.) і, друкуючи їх, я був певен, що будуть надруковані студії над ними» [3, с. 171].

Високо оцінив збірник Й. Роздольського-С. Людкевича «Галицько-руські народні мелодії» Ф. Колесса у доповіді, виголошеній 1909 року на Першому українському просвітньо-економічному конгресі у Львові. У ній, зокрема, вчений опирався на збірник як на найоб'ємніше видання «... з усіх, які тепер появились числом і якістю мелодій, збірник показує наглядно живучість української народної музики» [4, с. 242].

Глибоко наукову статтю-рецензію на збірник Й. Роздольського-С. Людкевича написав угорський вчений-фольклорист Я. Шепреді, в якій, високо оцінюючи зібраний і систематизований за новим принципом пісенний матеріал, закликав угорців ширше знайомитися з українським фольклором. Зокрема, він зазначав: «Людкевич використав новий у музичній фольклористиці принцип групування пісень по типу мелодій, який зацікавив угорських вчених» [8, с. 78].

Отже, збірник Й. Роздольського-С. Людкевича «Галицько-руські народні мелодії» – це нове явище в класифікації та систематизації українського пісенного фольклору. Його новаторські принципи транскрибування народних мелодій до сьогодні є актуальними в підготовці фольклорних збірників наукового спрямування. У збірнику закладена нова концепція культурно-жанрової систематизації українського музичного фольклору, яка стала приводом для започаткування наукового періоду в історії української музичної фольклористики. Підтвердженням цього є висока оцінка збірника, дана відомими українськими та зарубіжними фольклористами і етномузикознавцями – І. Франком, К. Квіткою, Ф. Колесою, П. Шефреді, які ставили його за приклад під час систематизації українських народних мелодій.

ЛІТЕРАТУРА

1. Борейко Т. (К. Квітка). Новітня українська музична етнографія / Т. Борейко // Рідний край. – 1912. – № 12. – С. 15–19.
2. Галицько-руські народні мелодії: Етнографічний збірник видає етнографічна комісія Наукового товариства ім. Шевченка / Зібрав на фонограф Й. Роздольський, списав і зредагував С. Людкевич. – Львів : Друк. Наукового товариства ім. Шевченка. – Т. 21. – Ч. 1, 1906. – 177 с; Т. 22. – Ч. 2, 1908. – С. 177–384.
3. Грица С. С. Людкевич – фольклорист / С. Грица // Творчість С. Людкевича ; [упор. М. Загайкевич]. – Київ, 1979. – С. 164–183.
4. Колеса Ф. М. Погляд на теперішній стан пісенної творчості українського народу / Ф. М. Колеса // Ф. М. Колеса. Музикознавчі праці ; [підгот. до друку, вступ. стаття і прим. С. Й. Грици]. – Київ, 1970. – С. 237–247.
5. Людкевич С. Іван Франко і музика / С. Людкевич // С. Людкевич. Дослідження і статті ; [упор. та відповідальний редактор доктор мистецтвознавства М. М. Гордійчук]. – Київ, 1976. – С. 198–202.
6. Макарчук С. А. Этносоциальное развитие и национальные отношения на западноукраинских землях в период империализма / С. А. Макарчук. – Львов : Изд-во при Львовском гос. университете «Вища школа», 1983. – 254 с.
7. Матеріали рукописних фондів центральної наукової бібліотеки ім. В. Стефаника у Львові. – Фонд В. Гнатюка. – Од. зб. 349. – Арк. 16.
8. Мушкетик Л. Ю. Слов'язознавча проблематика угорської фольклористики кінця ХІХ – початку ХХ століть / М. Ю. Мушкетик // Слов'янське літературознавство і фольклористика : Вип. 16. – Київ, 1987. – С. 70–78.
9. Потєбня А. А. Объяснения малорусских и сродных народных песен: Колядки и щедровки / А. А. Потєбня. – Варшава, 1887. – Т. 2. – 810 с.
10. Сокальський П. П. Руська народна музика / П. П. Сокальський. – Київ : Держ. вид-во образотворчого мистецтва і муз. літератури, 1959. – 399 с.
11. Франко І. Я. Бібліографія / І. Я. Франко // Літературно-науковий вісник. – Т. 38. – Кн. 4. – Львів, 1907. – С. 178.
12. Хроніка Наукового Товариства ім. Шевченка: Вип. ІV. – Львів : З друк. НТШ, 1906. – 428 с.
13. Kronn I. Welche ist die beste Methode um Volks- und volksmässige Lieder nach ihrer musikakischen (nicht textlichen) Beschaffenheit. Lexikalisch zu orden / I. Kronn // Sammelbände der Internationalen Musikwissenschit, IV. – S. 643–646.